

проповѣдникъ направилъ съ такъво изображение съшто то впечатление и на Владимира. Какъ е било начелото на свѣтътъ и какъ ште бѣде бъдаштий животъ — това питане еднакво занимавало всички ти язически словѣнски народи. Св. Методий покрѣстилъ и чешкий херцогъ Боривоа.

Св. Кирилъ и Методий са прѣвели на словѣнскій языкъ по-главни ти книги, които са необходими за богослужение то: Избрани чтениа отъ Новий Завѣтъ, Паремийникъ (чтениа отъ книгити на Ветхий Завѣтъ), Псалтирь, Часословъ, Служебникъ, Трѣбникъ, Осмогласникъ. Св. Методий, слѣдъ смъртъта на брата си, прѣвождамъ свештено то писаніе, оште и Номоканонъ (събрание на црѣковни ти правила) и отечески книги (творение на св. отци), нъ кои са били — не се знае. То се знае, въ таа работа са зимали голѣмо участие и сподвижници ти на Кирила и Методиа: Климентъ, Наумъ, Ангеларъ, Сава и Гораздъ, които и слѣдъ смъртъта на словѣнски ти първоучители, продължавали да распространаватъ богослужение то на словѣнскій языкъ. Языкътъ, на който е прѣведено свештено то писаніе е „старо-българекій“ языкъ, който има еднакво происхождение и еднаквъвъ съставъ съ нинешний българекій, ако и да се е измѣнилъ доста. Тоа языкъ се нарича оште и „црѣковно-словѣнскій“.

Такъвъ билъ животътъ на словѣнски ти апостоли. Отъ самий имъ животъ се познава, какво срѣдце и каква силна волна е трѣбовало да иматъ въ ониха тъмни врѣмена, когато христіанство то едва е било зело да дава първата си свѣт-линка на словѣнскити земи, колко голѣма духовна сила е трѣбовало да има въ тиа два брата за да устоатъ ерешта силно то притезание на папа та. Светити първоучители показали прѣдъ всичкий свѣтъ велико то си дѣло, та словѣнско то чувство не може да не съгледа въ тѣхъ истинско словѣнство, зашто то само оний, които има народни и здрави начела, може да посвети животътъ си така безавѣтно и съ такъво увличание и самоотвержение. Тии немислили за земни ти работи, тѣхната мисль била чиста и дълбока, та всичкити имъ стремления носили най-високъ и благороденъ характеръ.